

VENEÇUELA, EN ESTAT DE XOC

Un poble castigat per la repressió

A més de la desigualtat i la pobresa, Veneçuela viu ara sota el terror i el caos provocats pels tremolors de la terra.

Malgrat la solidaritat internacional, els terratrèmols del 24 de juny, a les regions de Caracas i La Guaira, han deixat un país —ja abans col·lapsat econòmicament i amb nou milions d'emigrats a l'estranger— en una situació realment dramàtica i desesperant, amb més de 50.000 morts, milers i milers de ferits i famílies sense casa, vivint al carrer, amb greus mancances d'aigua, energètiques, sanitàries i de queviures. Un país que porta anys patint el setge *gringo* i que, com és sabut, viu en una profunda crisi institucional, agreujada brutalment després de l'agressió militar imperialista —per no dir cop d'estat *sui generis*— dels EUA, que culminà amb el rapte del seu president, ara segrestat en una presó federal de Nova York. Des d'aleshores, Washington, infestat de feixistes (i ara també d'algues), s'ha apoderat de l'explotació del petroli i la controla a canvi de deixar governar el règim chavista, corrupte i fortament autoritari, presidit per la Delcy Rodríguez, que encara manté una forta repressió contra tota dissidència. Sembla que s'avenen prou bé.

Es fa difícil d'entendre que un dels països més rics del planeta, amb les re-

serve més grans de gas i petroli del món, amb minerals estratègics com el coltan, l'or, el ferro i la bauxita, amb grans reserves d'aigua i amb terres d'allò més fèrtils —productor i exportador mundial de cacau, cafè, canya de sucre, blat de moro i fruites tropicals—, que tingui un deute extern de més de 240.000 milions de dòlars i més del 80% de la població en l'extrema pobresa... Bé, realment es faria difícil d'entendre si no fos perquè la majoria de països i contextos geogràfics que compten amb aquesta mena de riqueses es troben, de fet, en una situació ben similar; recordem, per exemple, el cas de la —només aparentment— paradoxal “maledicció” del Congo de la que parlàvem la setmana passada. Casualitat? Segueix els diners, o les taques de petroli, i trobaràs la veritat. Així, és cert que Veneçuela ha acusat l'excessiva dependència del petroli, que darrerament a reduït l'extracció de 2,5 milions de barrils a 0,5 milions al dia. I també —no és poca cosa— la manca d'inversions i les sancions econòmiques imposades pel règim teocràtic ianqui a partir del 2017.

No és gens d'estranyar, en tot cas, la terrible i desesperant situació humanitària que els terratrèmols han posat al descobert en una zona altament

sísmica, sacsejada des de sempre —no només en termes geològics. Ni tampoc no és d'estranyar l'excessiva burocràcia i la imperdonable passivitat de les forces militars i policials que sustenten Miraflores, per tal d'obstaculitzar els treballs de rescat, i sense participar en cap tasca d'ajut a la població. Tampoc no ho és que la gent no gosi criticar les autoritats per la seva manca de suport, per por a les represàlies.

Què serà del poble veneçolà? De moment, torna l'espoli dels seus recursos pel capitalisme més depredador i voraç. La Casa Blanca, sempre emmerdada fins dalt.

